

ZVONCEK

Štev. 6.—XXIX.

Februar 1928.

Noč in jutro.

TIHA NOČ . . .

Tiha noč
se raspenja
nad grudo;
vse molči
daleč naokrog,
edino gosdovi
skrivnostno šumé.

Mesec obliva
domove s svitom
srebrnim.
Po dolini
se Drava vali
sredi šumečih
goščav in lesov . . .

Slavec poje
milo pesem
vedno lepše,
vedno slaje.
Zvezde miglajo —
in noč beži
v neskončnost . . .

JASNI VRHOVI . . .

Jasni vrhovi
so škrlatno goreli,
solnce se sasmejalo je
v roso na trati.
Beli dim nad hišami
izginja v modrini.

Molčeči gosdovi so se
zbudili jasni; svon je
savabil s čistim glasom.
V hladnem blesku jutra
se zabliskajo kose
na travniku med roščami . . .

Lado Jerše.

